

Ohromujúci príbeh zmiznutia slávnej spisovateľky

TAJOMSTVO

AGATHY

CHRISTIE

MARIE BENEDICT

Od autorky bestselleru *Jediná žena v miestnosti*

Ljndeni

Tajomstvo Agathy Christie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Marie Benedict
Tajomstvo Agathy Christie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TAJOMSTVO
AGATHY CHRISTIE

A stylized illustration of a branch with several dark grey, elongated leaves, positioned in the upper right corner of the page.

TAJOMSTVO AGATHY CHRISTIE

MARIE BENEDICT

A stylized illustration of a branch with several dark grey, elongated leaves, positioned in the lower right corner of the page.

Ljndeni

ZAČIATOK

LIST SA TREPOCE NA STOLE TAKMER V SÚLADE S OZVENOU topánok, ktoré klopajú po podlahe. Tam a späť, tam a späť kráčajú nohy a hrubý listový papier sa chveje v rovnakom rytme. Čierne špicaté slová na slonovinovej stránke akoby ožili a pulzujú s každým ťažkým dopadom chodidla.

Ako chceš, aby sa tento príbeh skončil? Mne sa zdá, že máš na výber dve cesty: prvá zahŕňa hladšie pristátie než druhá, aj keď na žiadnej z nich sa nezaobídeš bez hŕč a modrín. Tieto malé zranenia sú jednoducho nutným dôsledkom celého cvičenia, ako už určite vieš. Alebo som Ťa precenila a Tebe ušla podstata? Na tom nezáleží. Svoj cieľ – ktorý Ti nepochybne príde úplne neprijateľný – dosiahnem bez ohľadu na Tvoju vnímavosť. Oslobodiť sa z okov Tvojej kritiky a priestupkov bude slastný dôsledok Tvojej nečestnosti, dôsledok, ktorý ti nikdy nezišiel na um. Lebo pre Teba boli vždy dôležité iba vlastné potreby a túžby. Ja som sa nikdy nedostala do popredia Tvojej mysle, nebola som tam ani na začiatku, aj keď mi stále dohovárali, že Ty máš byť vždy v popredí mojej pozornosti.

V miestnosti, v ktorej je tma napriek skorej rannej hodine, zavládne ešte väčšia čiernota. O sekundu neskôr sa pre poryv vetra rozletí zľahka zatvorené okno, ktoré však nebolo zaistené na západku, a papiere listu zletia zo stola na koberec. Tma zahalí slová, až kým sa neozve hrmenie – aké príhodné a typické, že dnes je temná búrková noc, pomyslí si príjemca listu – a blesk zrazu osvetlí celú izbu. A slová o sebe dajú opäť vedieť.

MARIE BENEDICT

Pokračuj ďalej v čítaní a pozorne sa riad' mojimi pokynmi, ak si chceš zvoliť bezpečnú prvú cestu a záruku jej konca. Nebude to ľahké. Musíš sa jej obetavo oddať, aj keď je kamenistá a nájdú si Ťa na nej pochybnosti a hanba. Tento príbeh sa pre nás všetkých skončí dobre iba vtedy, ak sa budeš na každej križovatke riadiť mojimi pokynmi.

A stylized illustration of a branch with several dark grey, elongated leaves, positioned in the upper right corner of the page. The leaves are arranged in a natural, slightly curved pattern, with some overlapping. The branch itself is a thin, dark line that curves downwards and to the right.

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

ROKOPIS

12. októbra 1912

Ugbrooke House, Devon, Anglicko

DOKONALEJŠIEHO MUŽA BY SOM NIKDY NEOPÍSALA. „Kašlite na tanečný poriadok,“ zašepkal mi hlas, keď som prechádzala davom na tanečný parket. Kto by sa niečo také odvážil povedať? A obzvlášť teraz, keď som bola zavesená do Thomasa Clifforda, vzdialeného príbuzného hostiteľov lorda a lady Cliffordovcov z Chudleigh, ktorý sa stal stredobodom pozornosti všetkých nezadaných dám na bále v Ugbrooke House.

Aké bezočivé, pomyslela som si, *ba až drzé*. Predstavila som si scénu, keby ten hlas začul aj môj tanečný partner. Ešte horšie by bolo, keby môj tanečný partner bol ten pravý – môj Osudový, ako sme s kamarátkami nazývali potenciálnych manželov – a tento hlas by ho rozptýlil. No aj tak mi po tele prešli zimomriavky a v duchu som uvažovala, kto by si trúfol byť taký opovážlivý. Obrátila som sa za neznámym hlasom, ale po sále sa rozľahli tóny Elgarovej prvej symfónie a môj spoločník ma vtiahol do tanca.

Ako sme tancovali valčík, pokúsila som sa identifikovať muža v zástupe lemujúcim rozľahlý parket. Mamička by ma pokarhala, že sa nesústredím na mladého pána Clifforda, ale z klebiet som vedela, že tento žiaduci džentlmen s dobrými konexiami si potrebuje vziať deňičku, a tak o mňa nemôže mať vážny záujem. Bola som takmer na mizine, mohla som mu ponúknuť iba vilu Ashfield, ktorú raz zdedím,

no túto nehnuteľnosť by mnohí považovali skôr za prekliatie než dar, predovšetkým preto, lebo mi chýbali prostriedky, aby som sa o sídlo postarala, a ustavične v ňom bolo čo opravovať. Pán Clifford nebol premrhaná príležitosť. No nepochybovala som, že príležitosť sa mi ponúkne sama. Vari nemáme my dievčatá všetky rovnaký údel? Dať sa uchvátiť mužom a potom zmiesť osudom?

V kúte pozlátenej miestnosti postávali desiatky mužov vo večerných oblekoch, ale ani jeden z nich nepôsobil ako pravdepodobný kandidát takej drzej pozvánky do tanca. Až kým som ho nezbadala. Na vonkajšom okraji tanečného parketu stál muž so svetlými vlnitými vlasmi a prebodával ma pohľadom. Ani raz som ho nevidela zabratého do rozhovoru s niektorým z džentlmenov, nezazrela som ho ani odvádzajúcu dámu na parket. Pohol sa len vtedy, keď podišiel k orchestru, aby sa porozprával s dirigentom, a potom sa vrátil na svoje miesto v kúte.

Zazneli posledné akordy a pán Clifford ma odviedol naspäť k drahej priateľke Nan Wattsovej, ktorá bola celá zadychčaná, lebo sa na parkete rýchlo točila s červenolícim známym jej rodičov. Len čo orchester spustil ďalšiu skladbu, po Nan si prišiel zdravo vyzerajúci mladý džentlmen a ja som sklopila zrak k tanečnej knižočke, ktorá mi visela zo zápästia na červenej hodvábnjej stužke, aby som zistila, s kým tvorím tanečný pár tentoraz.

Na ruke sa mi však zjavila niečia dlaň. Zdvihla som zrak a zahľadela som sa do prenikavých modrých očí muža, ktorý na mňa predtým zísal. Inštinktívne som sa mu vytrhla, ale nejakým zázrakom sa mu podarilo stiahnuť mi tanečný poriadok zo zápästia a prepliesť si so mnou prsty.

„Aspoň na jednu pieseň zabudnite na tanečný poriadok,“ požiadal ma hlbokým chrapľavým hlasom. Spoznala som v ňom drzého mládenca pred niekoľkými minútami. Nemohla som uveriť, čo odo mňa chce, a šokovalo ma, že mi vzal tanečný poriadok. Dovoľiť inému mužovi, aby sa predbehol v tancovaní, sa jednoducho nepatrilo, a to ani v prípade, ak sa niekomu knižočka stratila.

Zdalo sa mi, že počujem osobité akordy známej melódie od Irvina Berlina. Zneli ako zo skladby *Alexandrov Ragtime Band*, ale tušila som, že sa mylím. Lord a lady Cliffordovci by orchester nikdy nepožiadali, aby zahral taký moderný kúsok. Vlastne som sa nazdávala, že takáto odchýlka od štandardného protokolu by ich rozzúrila; tu boli na dennom poriadku klasické symfonické skladby spolu s pomalými tancami, ktoré sa postarali o to, aby v mladých nezahorela túžba.

Muž sledoval výraz mojej tváre, ako som sa započúvala do hudby. „Dúfam, že máte rada Berlina,“ venoval mi nepatrný samolúby úsmev.

„To ste dohodli vy?“ opýtala som sa prekvapene.

Pery sa mu rozťahli do zarazeného úsmevu, na lícach sa mu zjavili jamky. „Začul som, ako ste priateľke hovorili, že túžite po súčasnejšej hudbe.“

„Ako sa vám to podarilo?“ Ohromoval ma nielen trúfalosťou, ale aj odhodlaním. Bolo to, nuž, lichotivé. Ešte nikdy pre mňa nikto neurobil také grandiózne gesto. Ani jeden z tých úbohých nápadníkov, s ktorými sa ma matka snažila dať dokopy v Káhire, keď ma pred dvomi rokmi uviedli do spoločnosti. Museli sme siahnuť po tejto možnosti, lebo uvedenie do spoločnosti v Londýne – nespočetné množstvo módných rób, zúčastňovanie sa na večierkoch a ich organizovanie a suma za prenájom mestského domu na celú sezónu – bolo na mamičkine ochudobnené pomery pridrahé. Dokonca ani drahý Reggie, ktorého som celý život vnímala ako láskavého staršieho brata svojich drahých priateľiek sestier Lucyových a z ktorého sa nedávno stal viac než rodinný priateľ, sa na čosi také nepodujal. S Reggieom sme sa dohodli – medzi sebou aj v rámci rodín –, že naše životy a rodiny jedného dňa spojí manželstvo. Beztvaré manželstvo bez lásky, no aj tak.

V kontexte tohto nápadného dvorenia mi však náš dohodnutý zväzok pripadal ako pokojná, ale i nudná záležitosť.

„Záleží na tom?“ opýtal sa.

Zrazu som sa cítila veľmi nesmelá. Sklopila som zrak k podlahe, líca mi zahoreli a pokrútila som hlavou.

„Dúfam, že si so mnou zatancujete,“ dodal hlboko a neochvejne.

Aj keď v mysli som počula mamičkin hlas, ktorý ma vystríhal, aby som netancovala s mužom, s ktorým ma nik náležite nezoznámil, a radšej som ani neuvažovala nad tým, ako sa mu podarilo zohnať pozvánku na bál v Ugbrooke House a že mi zničil tanečnú knižočku, súhlasila som: „Áno, zatancujem.“

Ved' aký nebezpečný by mohol byť jeden tanec?

DRUHÁ KAPITOLA

DEŇ PO ZMIZNUTÍ

Sobota, 4. decembra 1926

Hurtmore Cottage, Godalming, Anglicko

PRECÍZNOSŤ PRESTRETÉHO STOLA S RAŇAJKAMI U JAMESOVCOV v ňom podnecuje zmysel pre správnosť a spokojnosť, ktorý takmer nepocítil, odkedy sa vrátil z vojny. Lesklý príbor leží vedľa porcelánu značky Minton, každý predmet je svedomito vyrovnaný v súlade s ďalším. Taniere s jemne vygravírovaným vzorom – zdá sa mu, že sa volá *grasmere* – sú položené presne päť centimetrov od okraja stola a zlatý kliniec – skromná, ale zato elegantná kytica zo sezónnej cezminy a z ihličnatých vetvičiek – stojí presne v strede. *Bože, pomyslí si, toto je poriadok, ktorý upokojí každú myseľ.*

Prečo nie je jeho dom v takom dokonalom stave? Prečo v ňom musí neustále čeliť nedostatku dôkladnosti, emóciám a potrebám jeho obyvateľov? Pri týchto myšlienkach v ňom vykvitne pocit oprávneného rozhorčenia.

„Mali by sme si pripíť,“ vyhlási jeho hosťiteľ Sam James a kývne manželke Madge. Tá sa obráti, aby dala signál slúžke v uniforme, ktorá siahne po fľaši šampanského, čo sa chladilo v krištáľovom vedierku na príborníku.

„Archie, chceli sme si pripíť na vaše plány už včera večer, ale nečakaná návšteva reverenda...“ pustí sa do vysvetľovania Madge.

Po Nancinej tvári sa rozleje ružový rumenec, a hoci vyzerá s horiacimi lícami pôvabne, Archie chápe, že za jej rozpaky môže pozornosť,

ktorú venujú Jamesovci ich situácii. Chce ju upokojiť, zdvihne ruku a prehodí: „Oceňujem toto gesto, drahá Madge, ale nie je potrebné.“

„Prosím, Archie.“ Madge sa nedá odbiť. „Tešia nás vaše plány. A nebudeš mať dost príležitostí na oslavy.“

„Trváme na tom,“ pritaká Sam.

Protestovať ďalej by bolo neslušné, čo Nancy bezvýhradne chápe. Spája ich zmysel pre dobré spôsoby a to sa mu na nej veľmi páči. Aspoň vďaka tomu predchádza potrebe použiť pevnú ruku, ktorá by ju naviedla k poriadnosti, hoci v iných oblastiach života sa k nej uchýľuje pričasto. Najmä vo svojej domácnosti.

„Sam a Madge, ďakujeme vám. Vaša podpora pre nás znamená všetko,“ odvetí. Nancy súhlasne prikývne.

V krištáľových pohároch sa zaleskne medová tekutina, keď do nich slúžka naleje šampanské. Len čo doleje posledný pohár, ktosi zaklope na dvere do jedálne.

„Prepáčte, že vás ruším, pane,“ zavolá cez zatvorené dvere ženský hlas s výrazným vidieckym prízvukom, „ale plukovník má telefonát.“

Archie si vymení spýtavé pohľady s Nancy. Nečakal telefonát tak skoro, ak vôbec, najmä preto, lebo si dal veľmi záležať, aby nikto nevedel, kde strávi víkend. Mal na to očividný dôvod. Nancy odloží pohár a jemne sa dotkne jeho lakt'a ponad naškrobený plátenný obrus. Potichu tak dá najavo, že aj ona má obavy, kto mu volá.

„Ospravedlňte ma,“ kývne hostiteľom, ktorí položia poháre na šampanské späť na stôl. Vstane, zapne si gombíky na saku a sebavedomo pokynie Nancy, aj keď sa tak vôbec necíti. Vypochoďuje z jedálne a potichu za sebou zavrie dvere.

„Tadiaľto, pane,“ vedie ho slúžka. Nasleduje ju do neveľkej miestnosti zastrčenej pod zložito vyrezávaným hlavným schodiskom v Hurtmore Cottage, čo je vskutku nevhodné označenie pre taký veľkolepý domov. Tam ho čaká telefón so slúchadlom položeným na stole.

Posadí sa na stoličku za stôl, pritisne si slúchadlo k uchu a mikrofón k perám. No neprehovorí, kým za ním slúžka nezatvorí dvere.

„Haló?“ Nepáči sa mu, ako neisto znie jeho vlastný hlas. Nancy si nad všetko ostatné cení jeho sebavedomie.

„Prepáčte, pane. Tu Charlotte Fisherová.“

Čo to, dopekla, Charlotte napadlo, že mu sem volá? Zdôveril sa jej s informáciou o Hurtmore Cottage a vážne ju napomenul, aby to nikomu nespomínala. Aj keď urobil za posledné mesiace všetko možné, aby od rodinnej sekretárky a guvernanky vydrankal láskavosť – veril, že je potrebná, aby všetko prebehlo hladko ako po masle –, teraz sa s ňou nemazná a ani sa nesnaží potlačiť hnev zaznievajúci v jeho hlase. Dočerta s dôsledkami! „Charlotte, domnieval som sa, že som ti jasne prikázal, aby si ma tu nekontaktovala. Môžeš sa so mnou spojiť len v prípade extrémne naliehavej situácie.“

„Nuž, plukovník,“ zajaká sa, „stojím vo vstupnej hale sídla Styles vedľa strážnika Roberta.“

Charlotte sa odmlčí. Naozaj si myslí, že zmienka o prítomnosti policajta v Archieho dome bude stačiť na vysvetlenie? Čo chce, aby na to povedal? Charlotte čaká na jeho reakciu a v tichu, ktoré sa rozhostí, ho naplní hrôza. Nenachádza žiadne slová. Čo sekretárka vie? A čo je ešte dôležitejšie, čo vie strážnik? Každé slovo mu pripadá ako pasca, do ktorej sa môže lapiť.

„Pane,“ ozve sa Charlotte, keď Archie nereaguje, „verím, že táto situácia sa dá považovať za extrémne naliehavú. Vaša manželka zmizla.“

TRETIA KAPITOLA

RUKOPIS

12. októbra 1912

Ugbrooke House, Devon, Anglicko

ZKRUHOV HÝRIVCOV SA ZDVÍHOL PREKVAPENÝ ŠEPOT, KEĎ rozoznali skladbu Irvinga Berlina. Kým starší hostia si očividne neboli istí, či sa sluší tancovať na takú modernú pieseň, môj tanečný partner nezaváhal a vytiahol ma na parket. Pustil sa rovno do odvážneho onestepu a mladšia skupina tanečníkov nás napodobnila.

Bez komplikovaných krokov valčíka, vďaka ktorým sú telá tanečníkov v dostatočnej vzdialenosti, som mala pocit, že sme až príliš blízko. Takmer som si želala, aby som mala na sebe starodávnu róbu s brnením v podobe korzetu. Pri pokuse vytvoriť medzi sebou a týmto veľmi trufalým neznámym akú-takú, hoci aj neprirodzenú bariéru, som sa zahľadela kamsi ponad jeho plece. On však nespúšťal zrak z mojich očí.

Za normálnych okolností som so svojimi tanečnými partnermi viedla nenútený rozhovor, ale tentoraz nie. Čo mám povedať takémuto chlapíkovi? Napokon prerušil ticho sám. „Ste ešte krajšia, než vás opísal Arthur Griffiths.“

Navedela som určité, ktorá časť jeho poznámky ma ohromila väčšmi: či skutočnosť, že tento výnimočný muž pozná tú istú osobu čo ja, alebo to, že má drzosť nazvať ma „krásnou“, aj keď nás nikto oficiálne nepredstavil. Spoločnosť, v ktorej som sa pohybovala, sa riadila prísnymi pravidlami slušného správania a i keď sa tieto nevyslovené

zásady v posledných rokoch trochu uvoľnili, takáto priamočiara poznámka o mojom zovňajšku na úvod sa vymykala aj tým najuvoľnenejším spoločenským pravidlám. Ak mám byť úprimná, jeho otvorenosť bola vítaná zmena, ale dievčatám ako ja by sa priamočiarosť nemala pozdávať. Dal mi na výber z dvoch možností – buď kvôli jeho bezočivosti nahnevane odpochodujem, alebo ju úplne odignorujem.

Keďže tento muž ma zaujal aj napriek svojim *faux pas*, vybrala som si druhú možnosť a láskavo som sa opýtala: „Poznáte Arthura Griffithsa?“ Syn miestneho vikára bol i môj priateľ.

„Áno, obaja sme v Kráľovskom poľnom delostrelectve a slúžime spolu na základni v Exeteri. Keď zistil, že sa dnes nemôže zúčastniť na bále pre služobné povinnosti, požiadal ma, aby som šiel namiesto neho a vyhľadal vás.“

Ach, nuž, tým sa mnohé vysvetľuje, pomyslela som si. Pozrela som mu do očí a zistila som, že majú pozoruhodný jasnomodrý odtieň. „Prečo ste ho nespomenuli hneď?“

„Nevedel som, že to bude treba.“

Nepoznamenala som, že každý mládenec z dobrej rodiny vie, ako sa poriadne predstaviť a spomenúť spoločných známych. Namiesto toho som siahla po nemastnej-neslanej reakcii: „Arthur je fajn človek.“

„Poznáte ho dobre?“

„Nie veľmi dobre, ale je príjemný spoločník. Zoznámili sme sa, keď som bývala s Mathewsovcami v Thorp Arch Hall v Yorkshire, a ihneď sme si porozumeli.“

Môj tanečný partner – ktorý sa stále nepredstavil – neodpovedal. To ticho mi liezlo na nervy, preto som dodala: „Je dobrý tanečník.“

„Znie to, akoby ste boli sklamaná, že som tu namiesto neho ja.“

Rozhodla som sa, že zistím, či mu dokážem zlepšiť náladu. „Nuž, pane, toto je náš prvý tanec. A keďže ste ma zbavili tanečného poriadku, možno ešte dostanete šancu presvedčiť ma, že ste tiež dobrý tanečník.“

Zasmial sa, hlboko a nahlas. Ako ma točil po parkete okolo známych tvárí Wilfredovcov a Sinclairovcov, pridala som sa k nemu a chichotali sme sa spolu. Mala som pocit, že sme iní ako tí, čo nás obklopujú. V niečom sme boli voľnejší. Živší.

„Presne to mám v pláne,“ odvetil.

Posmelená som sa ho opýtala: „Čomu sa venujete ako dôstojník v Exeteri?“

„Lietam.“

Stuhla som. Momentálne sa šiel každý zblázniť z lietania a ja tančujem práve s pilotom. Bolo to príliš vzrušujúce. „Lietate?“

Očerveneli mu líca, všimla som si to aj pri tlmenom svetle v tanečnej sále. „Nuž, teraz pôsobím ako delostrelec, aj keď som dvestoštyridsiaty piaty kvalifikovaný letec Británie. Onedlho však vstúpim do novovytvoreného oddielu Kráľovských vzdušných síl.“ Jeho široká hrud' sa pri tom vyhlásení trochu nafúkla.

„Aké je to tam hore? Na oblohe.“

Prvý raz odtrhol pohľad od mojich očí a zdvihol ho k stropu s freskami, akoby medzi dômyselne znázornenými falošnými nebesami s hojnosťou cherubínov videl skutočnú oblohu. „Vzrušujúce aj čudné byť tak blízko oblakov a vidieť svet pod sebou taký miniatúrny. A zároveň celkom hrôzostrašné.“

Zachichotala som sa. „Nedokážem si to ani predstaviť, hoci by som to túžila vyskúšať.“

Modré oči mu potemneli, zrazu znel vážnejšie: „Nevybral som si lietanie kvôli vzrušeniu, slečna Millerová. Keby nastala vojna – a myslím, že čoskoro jedna príde –, lietadlá zohrajú rozhodujúcu úlohu. Mám v úmysle stať sa neodlučiteľnou súčasťou vojenského úsilia, kľúčovým kolieskom v obrovskej vojnovej mašinérii. Pomôcť Anglicku, samozrejme, ale ovocie mojej práce sa dostaví aj neskôr, keď si budem budovať kariéru. Keď sa lietadlá stanú dôležitou súčasťou našej ekonomiky.“

Jeho zápal ma dojímalo rovnako ako odvážny prístup. Líšil sa od všetkých mužov, s ktorými som sa doposiaľ stretla, či už doma v De-

vone, alebo v zahraničí v Egypte. Zdalo sa mi, akoby som nemohla lapíť dych, a to nielen z rýchleho tempa onestepu.

Zazneli posledné tóny skladby *Alexandrovo Ragtime Band* a ja som prestala tancovať. Odtiahla som sa od neho, no on ma chytil za ruku. „Zostaňte so mnou na tanečnom parkete. Ako ste sama poznamenali, už nemáte tanečný poriadok. Ste voľná.“

Zaváhala som. Chcela som si s ním znovu zatancovať a pustiť sa do riešenia tajomstva tohto nezvyčajného muža, túžila som po tom viac než po čomkoľvek inom. No v hlave ma ostro kritizovala mamička, karhala ma a napomínala, akú nevhodnú správu by som vyslala do sveta, keby som si zatancovala s tým istým džentlmenom dvakrát po sebe, hoci som už mala dohodnutý tanec s niekým iným.

„Iba pod jednou podmienkou,“ odvetila som.

„Želajte si hocičo, slečna Millerová. Čokoľvek.“

„Prezradte mi svoje meno.“

Opäť očervenel, lebo si uvedomil, že pre všetky odvážne gestá, ktorými sa ma snažil zaujať, úplne zabudol na základy slušného správania. Hlboko sa mi poklonil a predstavil sa: „Veľmi rád vás spoznávam, slečna Millerová. Volám sa nadporučík Archibald Christie.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

DEŇ PO ZMIZNUTÍ

Sobota, 4. decembra 1926

*Hurtmore Cottage, Godalming, Anglicko
a Styles, Sunningdale, Anglicko*

„**J**E VŠETKO V PORIADKU?“ OPÝTA SA SAM PO ARCHIEHO návrate do jedálne.

Aj keď už vymyslel odpoveď na túto nevyhnutú otázku, Archie sa zakoktá, keď ho vyzvú, aby ju predniesol. Nikdy sa mu neklamalo ľahko, aj keď udalosti poslednej doby mu poskytli hojnosť možností na nácvik. „Ach, hm, ide o moju matku. Obávam sa, že ochorela.“ Kým stihne objasniť situáciu, Madge zalapá po dychu. Zdvihne ruku a ubezpečí ju: „Lekár povedal, že nejde o nič vážne. No mama ma žiada, aby som prišiel, takže musím odísť.“

Sam prikývne. „Je to tvoja povinnosť.“

„Nuž, ak nejde o nič vážne, mohla by u nás zostať Nancy na obed?“ opýta sa Madge. Spamätala sa z obáv o Archieho matku a teraz nesmelo hľadí na priateľku. „So Samom ju tu radi uväzníme na niekoľko partičiek whistu.“

„Nevidím dôvod, prečo by nemohla zostať,“ poznamená Archie a potom venuje Madge a Nancy čosi, čo má ďaleko od skutočného úsmevu. Rozkošná, nenáročná a prívetivá Nancy v bledomodrých šatách si zaslúži veselé, bezstarostné popoludnie s priateľkou.

„Vrátiš sa sem na večeru?“ zaujíma sa Sam. Archie zacíti váhu sklamaní Jamesovcov. Preukázali mu láskavosť, že naplánovali tento ví-

kend, a on im zmaril toto veľkolepé gesto. Pochybuje, že by to preňho urobil niekto iný.

„Zavolám vám, aby som dal vedieť, či je to možné. Ak nie...“ Archie sa odmlčí, neistý, čo má dodať. Netuší, čomu bude čeliť v Stylese, nevie, k čomu sa dopátrala polícia, a nemôže sa pripraviť na každú eventualitu. Pravdupovediac si ešte nedovolil zvážiť všetky eventuality.

Sam ho zachráni. „Nemusíš si robiť starosti, starec. Ak sa nebudíš môcť večer vrátiť, odprevadíme Nancy domov.“

Zaplaví ho vďačnosť a obíde stôl, aby priateľovi podal ruku. Len čo sa ich prsty dotknú, ozve sa klopanie na dvere.

„Zase? Tá prekliata slúžka,“ podráždene zašomre Sam a potom zakričí: „O čo ide tentoraz?“

„Pane, pri dverách stojí policajt,“ oznámi slúžka cez štrbinu dverí.

Archiemu sa zdvihne žalúdok. Vie, teda aspoň si myslí, že vie, prečo polícia čaká pri predných dverách Jamesovcov.

„Čože?“ Sam by sa nezatváril ohromenejšie, ani keby ho slúžka informovala, že jeho milovaný foxhound sa spontánne zmenil na pudlíka. Policajti majú na starosti šlamastiky medzi bezvýznamnými robotníkmi, nemali by klopať na dvere vidieckych sídiel.

„Áno, pane, policajt. Chce sa stretnúť s plukovníkom.“

„Prečo?“

„To odmieta prezradiť. Len dookola opakuje, že ho chce vidieť.“

Poníženie, že ho povoláva policajt – obzvlášť pri jeho klamstve o matkinom stave –, takmer zatieni samotné obavy z toho, prečo sa s ním chce stretnúť. *Čo si o ňom Madge so Samom pomyslia? Ako im to vysvetlí? A ako to vysvetlí Nancy?*

Keď sa náhli po ceste, jeho auto Delage sa dostane kvôli kameňu do šmyku a takmer pritom stratí z dohľadu policajné auto, ktoré má nasledovať. Chvíľkové odlúčenie od druhého vozidla mu zaseje do mysle semienko ľahkomyselnosti. Odrazu začne mať zajačie úmys-

ly. Čo keby sa pobral opačným smerom a vyhol sa situácii v Stylese? Dostihla by ho polícia?

Nie, postaví sa zaslúženému trestu ako chlap. Bez ohľadu na to, ako odsúdia jeho činy, nechce, aby o ňom kolovali klebety, že je muž, ktorý sa vyhýba povinnostiam a uteká od svojich chýb.

Nasleduje policajné auto a zabočí na známu príjazdovú cestu vedúcu k jeho domovu. Kúdol prachu z úradného vozidla mu na sekundu zatieni výhľad, no len čo sa prach usadí, zbadá pred sebou tudorovské vežičky sídla Styles. Sú takmer rovnako impozantné, ako keď ich videl prvý raz. *Koľko sa toho odvtedy zmenilo*, pomyslí si a vytesní tú myšlienku z hlavy.

Archie vie, že sa musí nejakým spôsobom pevne chopiť tejto situácie. Možno pomôže, ak sa bude správať tak, ako sa na majiteľa sídla Styles patrí. Preto nepočká, kým policajť vystúpi zo svojho auta, prepochoduje okolo ostatných policajných vozidiel zaparkovaných na príjazdovej ceste a zamieri priamo k trochu pootvoreným predným dverám. Keď ich potisne, prekvapene zistí, že ani jeden z policajtov v čiernych uniformách, čo sa zhromaždili v kuchyni ako roj vražedných včiel okolo kráľovnej, si ho nevšima. Archie si uvedomí, že dostal jedinečnú príležitosť zhodnotiť situáciu, kým prehovorí.

Preletí pohľadom po dlhom mahagónovom stole, ktorý lemuje pravú stenu vstupnej haly, aby zistil, či na striebornom podnose neleží nejaká navštívenka. Je prázdny, ale všimne si čosi nezvyčajné. Spod podnosu vytrčá roh slonovinevej obálky – presne také používa jeho manželka.

Ešte raz pozrie na policajtov; pozorne počúvajú dôrazný, no zvláštne tlmený hlas muža, ktorého nevidí – nepochybne ide o ich nadriadeného. Archie vytiahne obálku spod strieborného podnosu, potom zľahka vykročí do svojej pracovne a potichu za sebou zatvorí dvere.

Vezme si zo stola nôž na listy so slonovinovou rúčkou a otvorí obálku. Z listového papiera naňho žiari rozťahnutý ostrý rukopis jeho manželky. Čas naňho nemilosrdne tlačí, ale potrebuje viac než

pár sekúnd, aby preletel jej slová. Len čo list dočíta, zdvihne pohľad a má pocit, akoby sa prebudil z hlbokého spánku a ocitol sa v nočnej more. *Kedy mala, dočerta, čas – a okrem času i schopnosť predvídať, dôvtipnosť a trpezlivú rafinovanosť – napísať tieto slová? Vari ju v skutočnosti vôbec nepoznám?*

Zdá sa mu, že úzke steny pracovne sa približujú, a nedarí sa mu nadýchnuť. Vie však, že musí konať. List jasne hovorí o tom, že on nie je vykonávateľom plánu, ale iba jeho subjekt – subjekt uväznený v labyrinte, z ktorého musí nájsť cestu von. Odhodí list na písací stôl a začne sa prechádzať hore-dole po miestnosti. S blížiacou sa búrkou je v nej čoraz ponurejšie. Čo má, preboha, robiť?

Jedným si je istý: hoci je pripravený učiť pokánie, neplánuje podať kľúče väzenskému dozorcovi. Nikto nesmie zazrieť ten list. Podíde ku kozubu, hodí list s obálkou do plameňov a sleduje, ako Agathine slová horia.

PIATA KAPITOLA

RUKOPIS

19. októbra 1912

Ashfield, Torquay, Anglicko

PREBEHLA SOM PO CESTIČKE OD PANSTVA MELLOROVCOV späť domov do Ashfieldu. Veselo som hrala bedminton s kamarátom Maxom Mellorom, keď ma jeho slúžka privolala k telefónu. Na linke čakala trochu nazlostená mamička a kázala mi ihneď sa vrátiť domov, lebo ma tam „trpezlivo čaká“ neznámy mládenec. Povedala mu, že by som mala prísť v priebehu štvrt hodiny, no keď som sa neukázala v danom čase – a on neodišiel, hoci sa míňali vzácné minúty a mňa stále nebolo –, bola nútená mi zavolať. Ten chudák, nech už to bol ktokoľvek, si očividne nevyšmol ani jeden mamin náznak, že nastal čas odísť.

Okrem mamičkinho nátlaku som necítila žiadnu potrebu vrátiť sa domov, keďže som sa s Maxom skvele zabávala. Život v meste Torquay bol plný podobných lenivých dní. Improvizované pikniky, plachtenie, športovanie, jazda na koni a hudobné popoludnia vo dne; starostlivo naplánované záhradné párty, večerné tancovačky a večierky na panstvách v noci. Týždne a mesiace sa míňali ako príjemný bezstarostný sen – pričom dievča ako ja malo iba jeden cieľ: nájsť si manžela – a ja som vôbec netúžila po tom, aby som sa z neho jedného dňa prebudila.

Tipovala som, že návštevník je staromódny námorný dôstojník z večierka, ktorý sa konal včera večer. Poprosil ma, aby som nahlas prečítala jeho ťažkopádne verše ostatným hosťom. Hoci som nechcela pokračovať v našom ubíjajúcom rozhovore, neželala som si, aby dráždil